

вѣренъ отзывъ отъ разговоритѣ, които бѣхме имали въ разнитѣ ни срѣщи съ разни образовани и политически руски личности при прѣбиванието ни било въ Петербургъ, било главно въ Москва. Руското по онова врѣме славянофилство имало, си казвахъ, своитѣ учени историци, своитѣ дълбоки мислители, своитѣ вѣодушевени поети, своитѣ авторитетни публицисти, своитѣ вдѣхновени апостоли, своитѣ доблестни знаменоносци. Въ своето славянофилство тѣ бѣха си създали единъ видъ идеална Русия и за сама Русия, и за славянския изобщо свѣтъ; а сънѣтъ и блѣнѣтъ на приснопаветния Ив. С. Аксаковъ, по-частно,

Орелъ.

Высоко ти гнѣздо поставиль,
Славянъ полунощныхъ Орелъ,
Широко крыля ты расправиль,
Глубоко въ небо ты ушель!
Лети, но въ горнемъ морѣ свѣта,
Разгуломъ вольности согрѣта,
О младшихъ братьяхъ не забудь!
На степь полуденнаго края,
На дальный западъ оглянись:
Ихъ много тамъ, дѣ гнѣвъ Дуная,
Гдѣ Альпы тучей обвились,
Въ ущельяхъ скалъ, въ Карпатахъ темныхъ,
Въ Балканскихъ дебряхъ и лѣсахъ,
Въ сѣтяхъ Тевтоновъ вѣроломныхъ,
Въ стальныхъ Татарина цѣпяхъ...
И ждутъ окованные братья —
Когда же зовъ услышитъ твой,
Когда ты крылья, какъ обѣята,
Прострешъ надъ слабой ихъ главой!..
О, вспомни ихъ, Орелъ полночи!
Пошли имъ звонкій твой привѣтъ,
Да ихъ утѣшитъ въ рабской ночи
Твоей свободы яркій свѣтъ!
Питай ихъ пищей силъ духовныхъ,
Питай надеждой лучшихъ дней,
И хладъ сердець единокровныхъ
Любвью жаркою согрѣй!
Ихъ часъ придетъ, окрѣпнуть крылья,
Младые когти подростутъ,
Вскричатъ орлы, — и цѣпь насилья
Желѣзнымъ клювомъ расклюютъ!